

Lucijevim riječima vladao kao pravi suveren, posjedujući te otoke kao svoje, ostavio je ipak za neko vrijeme u njima Alviza de Matafarisa kao kneza otoka. O tome kneževanju Alviza imamo samo jedan jedini akt od 6. studenoga g. 1404., kojim on određuje Miha Madija iz Splita za svoga generalnog vikara svih triju otoka; daje mu ovlaštenje, da može u pojedinim općinama zadržati rektore izabrane od njih samih ili po svojoj volji imenovati u svakoj svoje posebne vikare. Kad je pak imenovan knezom Alvize de Matafarisa sa strane Hrvoja i kad je takvim prestao biti, ne možemo saznati iz dokumenata. Toliko sigurno znamo, da je već od rujna g. 1403. pa sve do kolovoza 1405. Korčula birala domaće rektore.⁹⁰

Nastojanje Dubrovčana g. 1403. da se dostanu Korčule. Iako su Dubrovčani bili u prijateljstvu s vojvodom Hrvojem, nijesu nikako htjeli pristati uz Ladislava, nego su čak počeli raditi oko toga, kako bi otoke Korčulu, Brač i Hvar predobili opet za Žigmunda. Iz čitavog njihova djelovanja u tom pitanju vidi se, da nijesu bili tu toliko rukovođeni ljubavlju prema Žigmundu koliko željom, da te otoke steknu za sebe. Već 18. rujna zaključuje korčulansko veliko vijeće, da Obrad Dobroslović pođe u Dubrovnik kao poslanik sa danom mu instrukcijom.⁹¹ On tamo vodi nekakve pregovore, jer vidimo vijeće umoljenih, gdje u svojoj sjednici od 22. rujna raspravlja o odgovoru, koji se ima dati korčulanskom poslaniku, te daje ovlaštenje knezu i malom vijeću, neka odgovore u onom smislu, kako je to zaključilo isto vijeće umoljenih. Dubrovačka republika hoteći da te otoke dobije od Žigmunda, nastojala je, koliko je stajalo do nje, da sa svoje strane spriječi, da ih ne bi dobio tko drugi. Razumijemo stoga dobro, zašto nastoje Dubrovčani odvratiti te općine od Ladislava. Oni su mislili, da će tim svojim nastojanjem predobiti Žigmunda, da zadovolji njihovu želju, a ako im uspije, da općine priznađu Žigmunda, onda će ih već lako moći od njega primiti. Vijeće umoljenih i dubrovačko veliko vijeće zaključuju 28. listopada, da se ima stvoriti odredba, prema kojoj nijedan Dubrovčanin ne smije izmoliti ni za sebe ni za kakvu drugu osobu od ugarskog kralja niti od kakve druge osobe Korčulu, Hvar i Brač, niti uopće pojedine od tih otoka, niti kakvo pravo nad tim

⁹⁰ Vidi o svemu tome Paulinijev Catalogo, sudbenu kriminalnu knjigu korčulanskog arhiva za godinu 1404. i 1405. i zapisnik korčulanskog velikog vijeća.

⁹¹ Zapisnik korčulanskog velikog vijeća.